

Arrest

nr. 143 574 van 17 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker (vader), die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 15 april 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Tweede en derde verzoekers (moeder en meerderjarige zoon), die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 6 januari 2009 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 7 januari 2009.

Op 3 februari 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 maart 2009 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 9 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd aan derde verzoeker.

Op 8 maart 2011 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag van 3 februari 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 26 maart 2011 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard en verzoekers worden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 7 oktober 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij vullen deze aanvraag verschillende keren aan.

Op 3 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 20 oktober 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2011 werd ingediend en op 05.02.2012, 07.01.2014, 16.01.2014, 29.01.2014, 31.01.2014 en 30.07.2014 werd aangevuld door :

(...)

allen van nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen stellen dat hun aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden conform de 'algemene beslissingslijn van het bureau voor regularisatie'. Het komt echter de verzoekers toe om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn, die hen verhinderen de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. Een loutere verwijzing naar 'de algemene beslissingslijn' kan niet weerhouden worden.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is en dat zij een trauma zullen oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoekers tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen verwijzen naar de actuele toestand in de regio van herkomst. Zij verduidelijken dit niet verder, noch leggen zij enig bewijsstuk voor. De loutere verwijzing naar de 'actuele toestand' in de regio van herkomst, wat zij hiermee ook bedoelen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen beweren dat hun zoon hier school loopt en dat een terugkeer het verlies van een schooljaar zou impliceren. De zoon van verzoekers is evenwel meerderjarig, geboren op (...)1987, en bijgevolg niet leerplichtig. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de heer P. A. een hogere opleiding volgt in België, noch dat indien hij een hogere opleiding zou wensen te volgen dat dit dan niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen - met name dat verzoeker ernstige gezondheidsproblemen heeft, de voorgelegde medische stukken (ondermeer medische attesten en artikels over gezondheidszorg in het land van herkomst), en de vermeende schending van art. 3 en 8 van het EVRM omwille van medische redenen - dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hebben de hier ingeroepen medische elementen reeds aangewend in het kader van hun aanvragen art. 9ter ingediend op 03.02.2009 en 26.03.2011. Zij werden niet weerhouden en de beide aanvragen art. 9ter werden ongegrond verklaard op respectievelijk 08.03.2011 en 03.12.2013. Er is momenteel geen aanvraag art. 9ter hangende: Artikel 9bis§2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post gevestigd is in Armenië. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij zich niet kunnen begeven naar de bevoegde Belgische diplomatieke post, namelijk de Belgische ambassade in Moskou, Russische Federatie. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid bestaat om een deel van de procedure of de volledige procedure schriftelijk te voeren via een koerierdienst. Betrokkenen kunnen hiertoe contact opnemen met de Visa Application Centres in Moskou en Sint-Petersburg van de Belgische ambassade in Moskou. (<http://www.belgiumvac-ru.com/howtoapply.aspx>)

Betrokkenen beroepen zich op art. 8 van het EVRM. Het is zo dat de heer P. A. in België gehuwd is met mevrouw Z. S. A., die beschikt over een geldige verblijfstitel sinds 02.09.2010. Er wordt een kopie van de huwelijksakte voorgelegd en een bewijs dat allen op hetzelfde adres verblijven. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat evenwel niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale band maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien tonen verzoekers op geen enkele wijze aan, dat mevrouw Z. hen niet zou kunnen vergezellen bij een tijdelijk terugkeer, indien zij een tijdelijke scheiding niet wenselijk achten.

Mijnheer P.A. kwam op 15.04.2008 naar België en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. Mevrouw kwam mijnheer vervoegen, samen met hun zoon, op 06.01.2009 en zij dienden op 07.01.2009 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd voor allen afgesloten op 12.10.2009 door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De duur van de asielpcedure - namelijk respectievelijk ongeveer anderhalf jaar en iets meer dan negen maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De elementen van integratie - namelijk dat verzoekers verklaren hier duurzame sociale bindingen te hebben; dat zij Frans geleerd hebben wat gestaafd wordt met attesten van lessen Frans; dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud; dat zij hier een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd wat gestaafd wordt aan de hand van verschillende steunbrieven; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben; dat zij vrijwilligerswerk verrichten en dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing. (...)."

Op 17 november 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*“SCHENDING VAN ART. 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET;
SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT VERVAT IN ART. 62 VAN DE VREEMDELINGENWET
EN ARTT. 2 EN 3 DE WET DE WET VAN WET BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING
VAN BESTUURSHANDELINGEN (WET 29 JULI 1991) EN SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN
BEHOORLIJK BESTUUR: ZORGVULDIGHEIDSPLICHT;*

Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen” (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

“Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die “exceptionnelles” zijn, wat synoniemis van “extraordinaires”.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 18/10/2011.

DAT TEN EERSTE dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen, tevens een verblijfsprocedures ex art. 9ter Vrw hebben geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoeker.

De behandelende deskundigenarts van verzoeker stelde al reeds dat verzoeker al sedert 27/11/2012 een niertransplantatie heeft ondergaan in België ingevolge de welk zijn primordiale medische opvolging in België diende te worden voortgezet. Verzoeker zou tevens geen enkele reis mogen ondernemen met om het even welke vervoersmiddel.

Verzoekers hebben zich derhalve in hun verzoek tot verblijf ex art. 9bis vrw. Zich voornamelijk gestoeld op punt 2 van de regularisatiecriteria dd. 19/07/2009, doch komen zij op het ogenblik van de behandeling van hun aanvraag in aanmerking om te worden geregulariseerd conform diverse punten van datzelfde criteria.

Immers:

“INSTRUCTIE VAN 19.07.2009 M.B.T. DE TOEPASSING VAN HET ARTIKEL 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET AANGAANDE BEPAALDE PRANGENDE HUMANITAIRE SITUATIES

Verzoeker is ernstig ziek en geniet alhier behandelingen die hij niet op adequate wijze kan bekomen in het land van herkomst (stukken 2 + 3).

Verzoeker heeft wegens deze ernstige gezondheidsproblemen een verzoek ex art. 9ter Vreemdelingenwet hangende.

Aangezien verzoeker onder uitzonderlijke, humanitaire omstandigheden ressorteert wenst hij samen met zijn gezin een beroep te doen op artikel 3 EVRM - die een verbod inlast op een onmenselijke of vernederende behandelingen ingevolge de gezondheidstoestand en een absolute bescherming biedt – om derhalve een verblijf te bekomen in België wegens de ernstige ziekte en alhier te genieten van de medische bijstand (E.H.R.M. 2 mei 1997, D t. Verenigd Koninkrijk; RvS, 5 oktober 1999, nr. 82.698, RDE N° 119; ECRM 19 mei 1994, Tanko t. Finland; ECRM 10 maart 1994, Nazarin, R.V. 1994, afl. 53).

“Bepaalde prangende humanitaire situaties

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM. Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep...”

Verzoekers beroepen zich op art. 3 van het EVRM, dat een absolute bescherming biedt, zodat schendingen ervan steeds verboden zijn.

Verzoekers beroepen zich tevens op art. 8 van het EVRM. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens aanvaarde herhaaldelijk dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van art. 8 EVRM.

Het begrip privéleven is bijgevolg is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist bijgevolg geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen.

Uit wat voorafgaat kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoekers dan volkomen aan de instructie dd. 19.07.2009 betreffende de prangende humanitaire situaties voldoen en hun verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden.

In het kader van de instructie van 19 juli 2009 wordt bepaald dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan bepaalde criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk én gegrond te zijn.

Het verblijf van verzoekers in België is de enige oplossing, met dien verstande dat zij zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden, dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is.”

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing ambtshalve de toepassing van punt 1.1.

van de vernietigde regularisatiecriteria getoetst aan de concrete situatie van verzoekers en heeft de duur van hun asielprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren (zie: p. 3, lid 1 bestreden beslissing).

Verwerende partij stelt immers expliciet dat:

“De duur van de procedure – namelijk respectievelijk ongeveer anderhalf jaar en iets meer dan negen maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kon beschouwd worden”

Dat verwerende partij van rechtswege melding maakt van de duur van de doorlopen asielprocedure van verzoekers betekent dat zij weze het expliciet of impliciet de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009 nog steeds toepast met het gevolg dat de aanvraag ex art. 9bis vrw. ontvankelijk en gegrond diende te worden verklaard.

Zoals hier voren vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis VrW zich hoofdzakelijk gebaseerd op punt 2 van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009.

Verzoekers doorliepen - blijkende uit het AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 18/10/2011 een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van punt 2 van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

DAT TEN TWEEDE het weze benadrukt dat verzoekers zich benevens de lange procedures conform punt 1.1, 1.2 en punt 2 van de instructie, het schoollopen van hun kinderen, tewerkstelling in het verleden door verzoekers, de legale verblijfstitel van tweede verzoeker zijn echtgenote nl. Mevr. Z. S. en hun uitstekende integratie parallel in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde. Bovendien weze het opgemerkt dat Mevr. Z.S. tweede verzoeker en zijn kinderen niet kan vergezellen naar het land van herkomst om reden dat zij in België arbeid verricht middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en tweede verzoeker dient derhalve voltijds in te staan voor de zorg en bijstand van zijn minderjarige kinderen aangezien zijn echtgenote voltijds aan het werk is (Stukken 2 en 3).

Het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en voor studenten kan een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken.

Hiermede heeft verwerende partij tevens geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en HAAR EIGEN PRAKTIJK in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is temeer daar verzoekers volkomen aan diverse punten van de regularisatiecriteria voldoen.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben DE BEVOEGDE STAATSSECRETARIS EN VERWERENDE PARTIJ DIVERSE KEREN PUBLIEKELIJK BELOOFD EN VERKLAARD DAT ZIJ DE CRITERIA VAN DE INSTRUCTIE TEN GRONDE ZULLEN BLIJVEN TOEPASSEN IN HET KADER VAN HUN DISCRETIONAIRE BEVOEGDHEID EN ZULKS O.A. OP HUN WEBSITES OP 11 DECEMBER 2009, EN IN DE KAMER OP 17 DECEMBER 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011).

Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielpcedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

“De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3”

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. en/of 2 - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielpcedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de criteria 1.1 en 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria heeft getoetst in het kader van punt 1.1. van voormelde criteria door te verwijzen naar hun korte duur inzake hun asielpcedure.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DAT TEN DERDE verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoeker en zijn ernstige fysieke en psychische problemen

“Dat ten zevende verzoeker ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende heeft⁵ en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevindt verzoeker zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. (stukken 2 + 3).”

Medische elementen kunnen buitengewone omstandigheden zijn voor een 9bis vrw. procedure. DVZ moet dit motiveren en mag niet enkel verwijzen naar 9ter vrw., wat zij in casu niet gedaan heeft (RvV 38.847, 17 februari 2010 – RvV 42.699, 29 april 2010).

Er is in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren.

Een medische attest van een psycholoog is onvoldoende voor een 9ter vrw. aanvraag (RvV 32.399, 2 oktober 2009), maar kan wel volstaan om de buitengewone omstandigheden van een 9bis vrw. aan te tonen (RvV 36.370, 21 december 2009).

Ingevolge het AD van verzoeker blijkt onstuitbaar dat verzoeker aan zeer ernstige fysieke en psychische aandoeningen lijdt waarvoor hij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt.

De behandelende deskundigenarts Dr. D. M. van verzoeker stelde al reeds dat verzoeker al sedert 27/11/2012 een niertransplantatie heeft ondergaan in België, ingevolge de welk zijn primordiale medische opvolging in België dient te worden voortgezet en dat hij onder geen enkel beding een reis kon en kan ondernemen met om het even welke vervoersmiddel.

Bovendien is verzoeker recentelijk gehospitaliseerd waardoor zijn gezondheidstoestand nog slechter is geworden (Stukken 4).

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procedures tot verblijf ex art. 9ter VrW ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van verzoeker en/of zijn psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert.

Verzoeker mag bovendien geen enkele reis ondernemen wegens zijn wankelende medische gesteldheid.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoeker grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

DAT TEN VIERDE verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers - legaal verblijf van langer dan 5 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoeker - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.1. en 1.2. van de regularisatiecriteria - de legale verblijfstitel van verzoeker zijn echtgenote - geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

DAT TEN VIJFDE verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.

"Dat ten achtste in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod est."

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekers zich naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland) kunnen begeven om aldaar een aanvraag ex art. 9bis vrw. te activeren en onderzoekt niet nader of verzoekers zich wettig naar Rusland kunnen begeven alwaar de Belgische consulaat gevestigd is om aldaar de kwestieuze aanvraag te activeren.

Het louter melden dat alle Armeense burger zich makkelijk naar de Belgische Ambassade/Consulaat in Moskou of Sint-Petersburg te Rusland kunnen begeven en het vermelden van een website zonder een nadere analyse van verzoekers hun concrete gezinssituatie en medische toestand is niet afdoende.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In het eerste middel roepen verzoekers de schending in van artikel 9bis Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers verwijzen naar de prangende humanitaire situaties uit de instructie van 19 juli 2009, naar de problematische gezondheidstoestand van verzoeker en stellen dat hun geval gelijkaardig is met deze van vreemdelingen die geregulariseerd werden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de instructie waarnaar verzoekers verwijzen, niet langer toegepast kan worden ingevolge de vernietiging door de Raad van State.

Het vernietigingsarrest van de Raad van State nr. 198.769 d.d. 09.12.2009 heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Arresten waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aangesloten heeft bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris en naar zijn discretionaire bevoegdheid heeft verwezen om zich op de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009 te steunen werden reeds vernietigd door de Raad van State omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op die manier toegelaten heeft dat er bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd (RvS, nr. 215.571 van 5 oktober 2011).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeksters beschouwing, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet niet voorziet inzake voorwaarden van een wettig verblijf, geloofwaardige pogingen, of een ononderbroken verblijf vanaf een bepaalde datum. Het blijven toepassen van de instructie komt, in navolging van de rechtspraak van de Raad van State neer op het toevoegen van een voorwaarde aan de wet.

De Raad van State heeft het begrip 'buitengewone omstandigheden' gedefinieerd:

"dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat;

dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz;

dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen

verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend;" (RvS 9 december 2009; nr. 198.769).

Uit het administratief dossier blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoeker reeds onderzocht werd in het kader van een aanvraag 9ter en dat die aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeker toont niet aan dat zijn gezondheidstoestand een 'buitengewone omstandigheid' zou zijn die hem verhindert om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Verzoekers stellen dat hun situatie gelijkaardig is met deze van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden, maar laten na om de overeenkomsten tussen hun situatie en deze van andere geregulariseerde vreemdelingen aan te tonen.

Waar verzoekers verwezen naar het feit dat hun zoon naar school gaat in België, stelde verwerende partij vast dat de zoon ondertussen meerderjarig is en bijgevolg niet meer leerplichtig.

Verzoekers stelden dat zij de aanvraag niet in het land van herkomst kunnen indienen omdat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië en dat zij naar Moskou moeten gaan om de aanvraag in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat er de mogelijkheid bestaat om de aanvraag schriftelijk, per koerierdienst in te dienen bij Belgische ambassade te Moskou, bijgevolg moeten zij zich niet verplaatsen naar Moskou.

Verzoekers tonen niet aan dat zij aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde voldoen, zoals vereist door artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr. 172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

Het middel is ongegrond."

2.1.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van

die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In hun aanvraag van 7 oktober 2011 haalden verzoekers volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van hun aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- bij het begrip 'buitengewone omstandigheden' moet volgens verzoekers ook de nadruk worden gelegd op "humanitaire redenen";
- de Raad van State heeft geoordeeld dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn;
- de omzendbrief van 9 oktober 1997 bepaalde dat de aanvrager moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen;
- het leven van verzoekers loopt ernstig gevaar in het land van herkomst en dit houdt een schending in van artikel 3 van het EVRM, zij zijn hun land ontvlucht en hebben in België asiel aangevraagd, de niet betwiste elementen uit hun asielaanvraag roepen ze in als buitengewone omstandigheden, indien zij voor een formaliteit moeten terugkeren, betekent dit tevens een schending van artikel 1 van het antifolterverdrag, de ongemakken van de administratieve voorschriften staan niet in verhouding tot het beoogde doel;
- verzoekers verblijven reeds enige tijd in België, in de gegeven omstandigheden moet de aanvraag dus ontvankelijk worden verklaard, dit is een logisch gevolg van het vertrouwensbeginsel;
- het zou een trauma inhouden voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun ontvlucht geboorteland, in hoofde van verzoekers is er een combinatie van elementen van integratie samen met andere elementen, waardoor zij de integratie als buitengewone omstandigheden kunnen aanvoeren;
- er kan verwezen worden naar de actuele toestand in de regio van herkomst, wat weinig nadere uitleg behoeft;
- er wordt verwezen naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, het gelijkheidsbeginsel vereist gelijkaardige beslissingen bij gelijkwaardige situaties;
- verzoekers zoon loopt school en een terugkeer zou het verlies van een school- of academiejaar impliceren;
- verzoeker is ernstig ziek en heeft momenteel een aanvraag hangende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hij bevindt zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst;
- in het land van herkomst, Armenië, is geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig, het bestaan van bijzondere omstandigheden moet dus aanvaard worden.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.1.3.3. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissing. Zij geven eerst een theoretische uitleg die hoofdzakelijk een herhaling bevat van elementen uit hun aanvraag. Het louter herhalen van elementen uit de aanvraag, zonder kritiek te geven op het antwoord daarop vervat in de motieven van de bestreden beslissing, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

2.1.3.3.1. Verzoekers voeren aan dat zij reeds verscheidene procedures doorlopen hebben, waardoor zij in aanmerking komen voor regularisatie op grond van de criteria van de vernietigde instructie. Vervolgens herhalen zij een gedeelte van hun aanvraag dat betrekking had op de gegrondheid ervan, en waarin zij verwezen naar deze vernietigde instructie. Verzoekers menen dat de verwerende partij, door te verwijzen naar de duur van de asielprocedure, impliciet of expliciet nog toepassing maakt van de vernietigde instructie, met name punt 1.1 hiervan. Dit heeft volgens verzoekers als gevolg dat hun aanvraag ontvankelijk en gegrond dient te worden verklaard. Verzoekers zelf hadden zich vooral gesteund op punt 2 van de vernietigde instructie.

De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 nr. 198.769. Bijgevolg kunnen noch verzoekers, noch de verwerende partij zich hierop nog beroepen. In hun aanvraag hadden verzoekers deze instructie gebruikt in het kader van de gegrondheid van hun aanvraag en niet in het kader van de ontvankelijkheid ervan. Hun argumenten aangehaald in het kader van de ontvankelijkheid, worden hierboven weergegeven onder punt 2.1.3.2.

Huidige bestreden beslissing betreft uitsluitend de ontvankelijkheid van de aanvraag. Zoals hierboven reeds geschetst, heeft dit als gevolg dat enkel de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt bekeken: er wordt nagegaan of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het

verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen. Verzoekers gaan hier geheel aan voorbij.

Waar verzoekers menen dat de verwerende partij impliciet gebruik heeft gemaakt van criteria van de vernietigde instructie door te verwijzen naar de duur van de asielaanvraag, wordt erop gewezen dat verzoekers zelf melding hadden gemaakt van deze duur in hun aanvraag, zij hebben zelf verwezen naar het feit dat zij hier reeds verschillende procedures doorlopen hebben. Door te stellen dat de duur van de asielpprocedure niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd, en dat een zekere behandelingsperiode geen verblijfsrecht geeft, kan niet aangenomen worden dat de verwerende partij gebruik maakt van de vernietigde instructie. Deze redenering van verzoekers kan niet worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloftes die de overheid in een concreet geval zou doen. Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen. De door de Raad van State vernietigde instructie kan niet meer worden toegepast en verzoekers kunnen niet meer eisen dat de verwerende partij gebruik maakt van de criteria hiervan.

Daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond inzake de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 derwijze dat verzoekers er mochten van uitgaan dat zij verder in België zouden kunnen verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het aspect van het enig middel gesteund op het vertrouwensbeginsel lijkt niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

2.1.3.3.2. Verzoekers voeren aan dat de verwerende partij haar eigen praktijk moet toepassen en dat de bevoegde staatssecretaris indertijd beloofd heeft om de criteria van de vernietigde instructie verder toe te passen. Daarnaast stellen zij dat derde verzoeker, de meerderjarige zoon, gehuwd is met een dame die arbeid verricht in België, zodat deze echtgenote verzoeker niet kan vergezellen naar het land van herkomst. Als hun minderjarige kinderen hun vader, derde verzoeker, vergezellen, dan zullen zij een schooljaar verliezen. Hiermee werd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Verzoekers stellen tevens dat elke aanvraag op zijn waarde moet beoordeeld worden, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat *in casu* volgens hen niet is gebeurd.

Er wordt herhaald dat het vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toelaat om dit beginsel *contra legem* toe te passen, zie het punt 2.1.3.3.1. hierboven. De door de Raad van State vernietigde instructie kan niet meer worden toegepast en verzoekers kunnen niet meer eisen dat de verwerende partij gebruik maakt van de criteria hiervan.

Waar verzoekers verwijzen naar de echtgenote en de kinderen van derde verzoeker, moet worden opgemerkt dat zij in hun aanvraag en de aanvullingen, geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden voor deze minderjarige kinderen om hun vader, derde verzoeker, te vergezellen naar het land van herkomst. Bijgevolg diende de verwerende partij hierover niet te motiveren. Verzoekers hebben evenmin melding gemaakt van de onmogelijkheid van derde verzoekers echtgenote om haar man te vergezellen naar het land van herkomst, zodat hierop evenmin diende te worden geantwoord. Waar verzoekers nu voor het eerst melding maken van deze onmogelijkheid omdat derde verzoekers echtgenote werkt in België, nodigen verzoekers de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort in het kader van zijn annulatiebevoegdheid. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Het motief in de bestreden beslissing *“Het is zo dat de heer P. A. in België gehuwd is met mevrouw Z. S. A., die beschikt over een geldige verblijfstitel sinds 02.09.2010. Er wordt een kopie van de huwelijksakte voorgelegd en een bewijs dat allen op hetzelfde adres verblijven. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat evenwel niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het*

land van herkomst betekent geen breuk van de familiale band maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien tonen verzoekers op geen enkele wijze aan, dat mevrouw Z. hen niet zou kunnen vergezellen bij een tijdelijk terugkeer, indien zij een tijdelijke scheiding niet wenselijk achten.” wordt bijgevolg niet weerlegd door verzoekers. Verzoekers tonen, door elementen aan te brengen die nog niet ter kennis waren gebracht van het bestuur, niet aan dat dit motief zou steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoekers stellen dat elke aanvraag op zijn waarde beoordeeld moet worden en dat dit niet gebeurd is, kunnen zij niet worden gevolgd. Uit een vergelijking van de aanvraag van verzoekers en de bestreden beslissing blijkt dat werd ingegaan op alle elementen die de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen. Verzoekers tonen alleszins het tegendeel niet aan. Dit volstaat in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag. Waar verzoekers met hun kritiek zouden doelen op het feit dat de elementen ten gronde niet werden onderzocht, moet worden opgemerkt dat dit onderzoek niet moet gebeuren in het kader van de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag. Dit blijkt uit het hierboven reeds gestelde en is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198 769).

2.1.3.3.3. Verzoekers menen dat de medische problemen van verzoeker buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoekers stellen dat de medische problematiek voldoende uit het administratief dossier blijkt en dat de motieven in dit verband in de bestreden beslissing niet volstaan.

Er dient bijgevolg te worden nagegaan of de motieven in de bestreden beslissing een afdoende antwoord bieden op hetgeen daaromtrent werd aangevoerd in de aanvraag. In de aanvraag werd hierover het volgende gesteld:

“Dat ten zevende verzoeker ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende heeft en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005, bevindt verzoeker zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. (stukken 2 + 3)”

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen - met name dat verzoeker ernstige gezondheidsproblemen heeft, de voorgelegde medische stukken (ondermeer medische attesten en artikels over gezondheidszorg in het land van herkomst), en de vermeende schending van art. 3 en 8 van het EVRM omwille van medische redenen - dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hebben de hier ingeroepen medische elementen reeds aangewend in het kader van hun aanvragen art. 9ter ingediend op 03.02.2009 en 26.03.2011. Zij werden niet weerhouden en de beide aanvragen art. 9ter werden ongegrond verklaard op respectievelijk 08.03.2011 en 03.12.2013. Er is momenteel geen aanvraag art. 9ter hangende: Artikel 9bis§2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Uit de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Verzoekers kunnen dan ook niet verwachten dat zij, indien zij in een aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet argumenten aanvoeren in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de beslissing die genomen wordt aangaande hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet ook een inhoudelijke beoordeling terugvinden van de argumenten die zij hebben aangebracht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Nu uit de stukken van het dossier blijkt dat de aanvragen op grond van artikel 9ter van eerste verzoeker werden afgewezen, volstaat het dat daarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. Als verzoeker meent dat er medische elementen voorhanden zijn die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst omdat er geen adequate verzorging mogelijk is, kan hij steeds opnieuw een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienen.

De motieven in dit verband steunen niet op een foutieve feitenvinding en zijn niet kennelijk onredelijk.

Het motief in de bestreden beslissing dat verzoekers zich kunnen begeven naar een diplomatieke post buiten Armenië om van daaruit de aanvraag in te dienen, betreft een antwoord op volgend element in hun aanvraag: *“Dat ten achtste in het land van herkomst – i.e. Armenië – geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden. Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod est.”*

Het motief in de bestreden beslissing, dat het antwoord vormt op dit element uit de aanvraag, luidt als volgt:

“Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post gevestigd is in Armenië. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij zich niet kunnen begeven naar de bevoegde Belgische diplomatieke post, namelijk de Belgische ambassade in Moskou, Russische Federatie. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid bestaat om een deel van de procedure of de volledige procedure schriftelijk te voeren via een koerierdienst. Betrokkenen kunnen hiertoe contact opnemen met de Visa Application Centres in Moskou en Sint-Petersburg van de Belgische ambassade in Moskou. (<http://www.belgiumvac-ru.com/howtoapply.aspx>)”

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, stemt het feit dat verzoekers niet aantonen *“dat zij zich niet kunnen begeven naar de bevoegde Belgische diplomatieke post, namelijk de Belgische ambassade in Moskou, Russische Federatie”* of dat zij dit via koerier kunnen doen, bijgevolg overeen met wat zij in hun aanvraag hadden aangevoerd. Waar verzoekers in het middel opnieuw verwijzen naar de medische toestand van eerste verzoeker en deze toestand op het element van het reizen vanuit Armenië naar een diplomatieke post betrekken, dient erop te worden gewezen dat hij bij medische problemen opnieuw in België een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan indienen.

Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers tonen niet aan dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.1.3.3.4. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat waarom de aangehaalde elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen. Er wordt niet verduidelijkt waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende gemotiveerd:

“De elementen van integratie - namelijk dat verzoekers verklaren hier duurzame sociale bindingen te hebben; dat zij Frans geleerd hebben wat gestaafd wordt met attesten van lessen Frans; dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud; dat zij hier een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd wat gestaafd wordt aan de hand van verschillende steunbrieven; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben; dat zij vrijwilligerswerk verrichten en dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien

deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Verzoekers gaan voorbij aan de duidelijke bewoordingen van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Er dient te worden herhaald dat verzoekers' aanvraag onontvankelijk werd verklaard, zodat de verwerende partij nog niet diende in te gaan op de elementen ten gronde van verzoekers aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de elementen van hun aanvraag blijkt niet dat verzoekers hebben aangevoerd dat hun elementen van integratie hen verhinderen om te reizen naar het land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen. Bijgevolg werd terecht vastgesteld dat het onderzoek van deze elementen tot de gegrondheidsfase behoort.

De omstandigheid dat verzoekers het niet eens zijn met deze motieven, volstaat niet om aan te tonen dat ze feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn. Er wordt vastgesteld dat verzoekers blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

2.1.3.3.5. Verzoekers menen dat het vermelden dat zij zich naar Moskou of Sint-Petersburg kunnen begeven om van daaruit een aanvraag in te dienen en het vermelden van een website zonder verdere analyse van verzoekers' concrete gezinssituatie en medische toestand niet afdoende is.

Vooreerst wordt verwezen naar wat gesteld wordt in punt 2.1.3.3.3. van dit arrest.

Vervolgens wordt erop gewezen dat, wat de concrete gezinssituatie betreft, de bestreden beslissing voor de drie verzoekers geldt. Inzoverre verzoekers zouden doelen op het huwelijk van derde verzoeker met een tot verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdelinge en hun kinderen, eveneens tot verblijf in België gemachtigd, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Het is zo dat de heer P. A. in België gehuwd is met mevrouw Z. S. A., die beschikt over een geldige verblijfstitel sinds 02.09.2010. Er wordt een kopie van de huwelijksakte voorgelegd en een bewijs dat allen op hetzelfde adres verblijven. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat evenwel niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale band maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien tonen verzoekers op geen enkele wijze aan, dat mevrouw Z. hen niet zou kunnen vergezellen bij een tijdelijk terugkeer, indien zij een tijdelijke scheiding niet wenselijk achten."

Hierboven onder punt 2.1.3.3.2. werd reeds gesteld dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen, dat dit motief niet kennelijk onredelijk is en niet steunt op een foutieve feitenvinding.

2.1.3.4. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht, evenals de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen niet worden aangenomen.

Ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen, zoals reeds werd gesteld in punt 2.1.3.3.3.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN HET EVENREDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat - de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – legaal verblijf van langer dan 5 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van eerste verzoeker - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.1. en 1.2. van de regularisatiecriteria – de legale verblijfstitel van tweede verzoeker zijn echtgenote - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In het tweede middel roepen verzoekers de schending in van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers stellen dat de beslissing onredelijk en disproportioneel is omwille van alle elementen van integratie die zij opgesomd hebben in hun aanvraag.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een gunst is die de staatssecretaris kan toekennen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid.

Verzoekers moeten voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

De elementen van integratie worden niet beoordeeld in het kader van de ontvankelijkheidsfase, aangezien zij tot de gegrondheidsfase behoren.

De beslissing is redelijk en evenredig met de feiten aangezien verzoekers niet aantonen aan de wettelijke voorwaarden te voldoen om het verblijfsrecht te verkrijgen.

Het middel is ongegrond.”

2.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Gelet op de analyse van het eerste middel blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maken.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET